

Гра Моллі

КУПИТИ

Гра Моллі: Від голлівудської еліти до клубу молодих мільярдерів: моя пригода у світі підпільного покеру з високими ставками.

Коли Моллі Блум була ще дитиною, яка росла в маленькому містечку Колорадо, вона спостерігала, як її брати вигравали медалі, отримували високі оцінки та похвалу від усіх, кого зустрічали на своєму шляху.

Єдиною мрією маленької Моллі було хоч трохи погрітися в цьому сяйві, тож вона теж намагалася досягти таких самих вершин — як студентка та спортсменка. Вона була успішною, але відчувала, що завжди не дотягує до ідеалу. Вона хотіла вирватися на свободу, знайти життя без правил і обмежень... Життя, де їй не потрібно буде рівнятися ні з ким і ні з чим, де вона зможе стати тою, ким забажає.

Зрештою Моллі отримала навіть більше, ніж могла собі уявити.

У книзі Моллі Блум занурює читачів у свою пригоду — ексклюзивну гру в покер з високими ставками, учасниками якої були культові зірки, як-от Леонардо Ді Капріо чи Бен Аффлек, і могутні політики та фінансові титани, які рухали ринки та змінювали хід історії.

З насиченими деталями Моллі описує світ, оповитий гламуром, привілеями й таємницею. Це неймовірна історія дорослішання дівчини, яка обрала небезпечний шлях, женучись за своєю версією американської мрії.

Пролог

Я стою в коридорі. На годиннику п'ята ранку. На мені напівпрозора біла мереживна нічна сорочка. Яскраве світло сліпить очі.

— РУКИ ВГОРУ! — гучний чоловічий голос — агресивний, але беземоційний. Я підіймаю тремтливі руки, очі повільно звикають до світла.

Переді мною, скільки видно, стіною стоять федеральні агенти, озброєні автоматами. Зброя, яку я бачила лише у фільмах, тепер націлена на мене.

— Повільно йдіть до нас, — наказує голос.

У тоні — відчуженість, нелюдяність. Починаю усвідомлювати, що я для них загроза — злочинка, яких вони навчені затримувати.

— ПОВІЛЬНІШЕ! — грізно попереджає голос. Ставлю одну ногу перед іншою - вони тремтять. Я так повільно ще ніколи не ходила.

— СТІЙТЕ, ЖОДНОГО РІЗКОГО РУХУ, — попереджає інший низький голос.

Страх охоплює тіло, ускладнює моє дихання — темний коридор починає розпливатися. Боюся знепритомніти. Уявляю свою білу нічну сорочку закривавленою, але змушую себе залишатися при свідомості.

Я дійшла до агентів, а потім хтось схопив мене й грубо притиснув до бетонної стіни. Руки обмацують усе моє тіло, холодні металеві наручники міцно стискають зап'ястя.

— Я маю собаку, її звуть Люсі. Прошу, не чіпайте її, — благаю.

Минула вічність, поки агентка закричала:

— ЧИСТО!

Чоловік, який затримав мене, повів мене до дивана. Підбігла Люсі й почала облизувати мені ноги.

Намагаюся стримати сльози, бо мені боляче бачити її такою наляканою.

— Сер, — тремтливим голосом запитую в чоловіка, який начепив на мене наручники, — скажіть, будь ласка, що відбувається? Думаю, тут сталася помилка.

— Ви — Моллі Блум, так?

Киваю на знак згоди.

— Тоді не сталося ніякої помилки.

Він кладе переді мною аркуш паперу. Я нахиляюся вперед, мої руки за спиною досі закуті. Встигла прочитати лише перші слова чорними жирними літерами:

Сполучені Штати Америки проти Моллі Блум.

Розділ 1

Перші двадцять років я прожила в Лавленді, маленькому містечку в штаті Колорадо, за сімдесят чотири кілометри на північ від Денвера.

Мій тато — вродливий і харизматичний чоловік, хоча з ним бувало складно. Він працював психологом і був професором в Університеті Колорадо. Освіта власних дітей була для нього надважливою. Якщо ми з братами не одержували п'ятірок і четвірок, то нам було непереливки. А втім, він завжди заохочував нас утілювати мрії.

Удома тато був лагідним, грайливим і люблячим, але коли йшлося про наші успіхи в навчанні або спорті, він вимагав досконалості. Тато був сповнений палкої пристрасті, такої бурхливої, що часом аж лякала.

Наша сім'я не знала, що таке відпочинок, бо, хай що ми робили, усе ставало уроком — як вийти за власні межі і стати кращою версією себе. Пригадую, як одного літа тато підняв нас рано-вранці на сімейну велопогулянку. Та погулянка обернулася виснажливим гірським підйомом: із трьох тисяч трьохсот метрів ми видерлися ще на дев'ятсот. Мій молодший брат Джеремі, йому тоді було шість, їхав на велосипеді без передач. Досі пам'ятаю, як він щосили крутив педалі, аби не відставати від нас, а батько рвав горло, щоб ми їхали швидше, краще викладалися та не скаржилися. Багато років по тому я запитала в тата, звідки брався його запал. Він на хвилюку задумався: у нього було троє дорослих дітей, які перевершили всі його очікування. Зараз батько вже постарів, став менш запальним і заглибився в себе.

— Одна з двох причин, — згодом промовив він, — на роботі й у житті я бачив, який світ жорстокий до людей, особливо дівчат. Я хотів, щоб ви, діти, мали найкращі шанси. — Тато знову зробив паузу. — Або я просто бачив усіх вас як продовження самого мене.

На противагу мама вчила нас співчувати. Вона вірила, що потрібно бути добрими до всіх істот, тож показувала це власним прикладом. Моя прекрасна мама — найніжніша і найбільш сповнена любові людина, яку я колись знала. Вона — розумна й компетентна, замість підштовхувати нас до перемог, заохочувала мріяти і взяла на себе відповідальність плекати ці мрії і сприяти їхньому здійсненню. Зовсім маленькою я любила костюми, тому природно, що Гелловін був моїм улюбленим святом. Щороку я з нетерпінням чекала на нього, міркувала, у кого або що перевтілюся. На п'ятий Гелловін я не могла вибрати між качкою і феєю, тому сказала мамі, що хочу бути качкою-феєю. Мама незворушно поглянула на мене:

— Що ж, будеш качкою-феєю.

Костюм вона шила всю ніч. Звісно, у ньому я мала безглуздий вигляд, але мамина безумовна підтримка індивідуальності надихала мене й моїх братів виходити за межі, торувати власний шлях. Вона ремонтувала машини, косила газон, вигадувала розвивальні ігри, влаштовувала пошуки скарбів, була в кожній батьківській раді й до того ж дбала про те, щоб завжди мати гарний вигляд і тримати напоготові щось випити для тата, коли він повертався з роботи.

Батьки виховували нас відповідно до своїх сильних сторін. Направляли спільно жіночою і чоловічою енергією. І ця полярність потроху виліплювала нас.

Ще змалечку я із сім'єю їздила кататися на лижах.

Ми застрибували у джип «вагонер» і їхали дві години до нашої однокімнатної квартири в Кістоуні. І завжди опинялися на горі першими, незважаючи на хуртовину, біль у животі чи шістдесят градусів нижче нуля. Ми з Джорданом були талановитими, а Джеремі — обдарованим. Тому дуже швидко привернули увагу головного тренера місцевої команди з могулу, почали тренуватися й навіть брати участь у змаганнях.

КУПИТИ